

ΤΟ ΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒ

Ο Ἰσραηλίτες ὑπὸ τὴν ἀσφαλὴ καθοδήγησιν τοῦ Θεοφώτιστου καὶ ἐκλεκτοῦ τους ἡγέτη Μωυσῆ, ἔχοντας καταδικασθῆναι τοὺς Ἀμορραίους καὶ ἄλλους λαοὺς τῆς Χαναάν, ἔφτασαν μπροστὰ στὴ χώρα τῶν Μωαβιτῶν. Τὰ νέα γιὰ τὶς σαρωτικὰς τοὺς νίκας εἶχαν διαδοθῆναι ὡς ἀστραπή. Πανικόβλητος ὁ Βαλάκ, βασιλιάς τῆς Μωάβ, ἀναζήτησε τρόπους νὰ ἀποσοβῆσιν τὸν κίνδυνον ἀπὸ τὴ χώρα του. Ἔστειλε καὶ κάλεσε κοντὰ του ἀπὸ τὸν Εὐφράτη ποταμὸ τὸν μεγάλο μάντη Βαλαάμ καὶ μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν μεγάλης ἀμοιβῆς τοῦ ζήτησε νὰ καταρασθῆναι τοὺς Ἰσραηλίτες.

Μετὰ ἀπὸ ἓνα περιπετειῶδες ταξίδι, κατὰ τὸ ὅποιο ὁ Θεὸς χρησιμοποίησε ἀκόμα καὶ τὸ γαϊδούρι τοῦ Βαλαάμ γιὰ νὰ τὸν νουθετήσῃ, ὁ μάντης ἔφτασε στὸ βασιλεῖον τῆς Μωάβ, μετὰ ῥητὴν ἐντολὴν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ νὰ πεί μόνον ὅ,τι Αὐτὸς θὰ τοῦ ἔβαζεν στὸ στόμα του. Ἀφοῦ πρόσφερε θυσιὰς στὸ εἶδωλον τοῦ Βάαλ ποὺ λατρευόταν ἀπὸ τοὺς Μωαβίτες, ἀνοίξε τὸ στόμα του καὶ εὐλόγησε τὸ λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ, παρὰ τὴν ἐπίμονον αἴτησιν τοῦ Βαλάκ νὰ τὸν καταρασθῆναι. Τρεῖς φορές σὲ τρία διαφορετικὰ μέρη προσφέρθησαν θυσιὰς γιὰ τὸ σκοπὸν αὐτό, μὰ καὶ τὶς τρεῖς ὁ Βαλαάμ ἀνοίγοντας τὸ στόμα του, παρὰ τὴν ὀργὴν τοῦ Βαλάκ, εὐλογοῦσε, ἀντὶ νὰ καταριέται, τοὺς Ἰσραηλίτες. Ἀπογοητευμένος οἰκτρὰ ὁ Βαλάκ, χτυπώντας μετὰ φοβερὸν θυ-

μὸ τὰ χέρια του, ἐξαπέστειλε τὸν μάντην εἰς τὴν χώραν του χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ τίποτα. Μὰ ὁ Βαλαάμ πρὶν φύγει τοῦ ἔδωκε τὴν χαριστικὴν βολὴν μετὰ ἐπιπλέον βαρυσήμαντον προφητείαν:

«Ἄστρον ἀνατελεῖ ἐξ Ἰακώβ. Σοῦ ἀναγγέλλω κάποιον ποὺ τώρα βέβαια δὲν ἦρθε ἀκόμα. Τὸν μακαρίζω ἂν καὶ εἶναι μακριὰ μας. Θὰ ἀνατελεῖ ἄστρον ἀπ' τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰακώβ καὶ θὰ φανερωθῆναι ἄνθρωπος ἀπ' τὸ λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ ὁποῖος θὰ συντρίψει τοὺς ἀρχηγούς τῆς Μωάβ καὶ θὰ λαφυραγωγῆσιν ὅλους τοὺς ἀπογόνους τοῦ Σὴθ» (Ἀριθμ. 24, 17). Ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἑβραῖοι θεώρησαν τὴν προφητείαν αὐτὴν ὡς ἀναγγελίαν τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ, εἶδησιν γιὰ τὸν ἐρχομὸν τοῦ Μεσσίας.

Στὸν κανόνα τῶν Χριστουγέννων ἀναφέρεται ἀκριβῶς τὸ γεγονός αὐτό. Λέγει τὸ β' τροπάριον τῆς δ' ὥδης ὅτι ὁ δεσπότης Χριστὸς ἀνέτειλε ὡς ἀστὴρ ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Ἰακώβ καὶ γέμισεν χαρὰν τοὺς σοφοὺς ἐκείνους ποῦ, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τοὺς λόγια τοῦ Βαλαάμ, παρατηροῦσαν προσεκτικὰ τὰ ἄστρα γιὰ τὴν ἐπαλήθευσίν των. Γι' αὐτὸ καὶ ὅταν εἶδαν τὸν ἀστὴρα ἐν τῷ οὐρανῷ, τὸ σημεῖον ποὺ τοὺς παρέπεμπε εἰς τὸ λαμπρὸν ἄστρον τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ τὸν νοητὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, «ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην σφόδρα» (Ματθ. 2, 10). Λέγει ἐπίσης ὅτι ὁ Χριστὸς

ΠΩΣ ΣΠΑΖΕΙ Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Κάποια φορά, ένας νεαρός, με ειλικρινές ενδιαφέρον για τήν ψυχή του, έρωτησε γνωστό του ιερέα:

-Πές μου, πάτερ, πώς πρέπει να βλέπω τήν ζωή μου, για να ένεργω σωστά και να μὴ κάνω λάθη-άμαρτίες;

Ὁ ιερέας τοῦ εἶπε:

-Κοίταξε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ πές μου τί βλέπεις.

Ὁ νέος ἀπάντησε ἀμέσως:

-Βλέπω τὸν ἥλιο, τὰ δένδρα, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ αὐτοκίνητα. Μά, προφανῶς, βλέπω ὅτι ὑπάρχει ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο!

-Πολύ σωστά, συμπλήρωσε ὁ παπᾶς. Τώρα κοίταξε σ' αὐτόν ἐδῶ τὸν καθρέπτη καὶ πές μου τί βλέπεις.

-Βλέπω.... μόνο τὸν ἑαυτό μου!

-Λοιπόν, πρόσεξε, συνέχισε ὁ σοφὸς κληρικὸς. Τί διαφέρει τὸ κρύσταλλο τοῦ παραθύρου ἀπὸ τὸ κρύσταλλο τοῦ καθρέφτη; Στὸ πίσω μέρος του ὁ καθρέφτης ἔχει ἕνα πολὺ λεπτὸ στρώμα μετάλλου. Αὐτὸ κάνει τήν τεράστια διαφορά! Στὸ πνευματικὸ παράθυρο τῆς ζωῆς μας, αὐτὰ πού μᾶς κρύβουν τήν πραγματικὴ θέα τῶν προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων εἶναι: τὰ πάθη μας, οἱ κακίες μας, οἱ κάθε εἶδους ἀδυναμίες, ἀλλὰ καὶ τὰ κολλήματά μας! Ὑπάρχει τρό-

πος διόρθωσης;

Ναί! Καὶ εἶναι τὸ σπάσιμο αὐτοῦ τοῦ ἐγωϊστικοῦ πνευματικοῦ καθρέπτη· πράγμα πού σημαίνει: χρειάζεται ἀγώνας μετάνοιας καὶ ἐξομολόγησης γιὰ κάθαρση τοῦ ἑαυτοῦ μας (=τοῦ ἐγὼ μας) ἀπὸ τήν ἁμαρτία.

Καὶ νὰ τώρα ἕνα παράδειγμα τέτοιας μεθόδου πού ἐφάρμοσε ὁ μεγάλος θαυματοργὸς ἅγιος Νικόλαος.

Ἐνα πλοῖο ἔπεσε σέ μεγάλη τρικυμία. Οἱ ναῦτες, βλέποντας τὸν φοβερὸ κίνδυνο πνιγμοῦ ἄρχισαν νὰ ἐπικαλοῦνται τὸν ἅγιο Νικόλαο σέ βοήθεια (ὁ ἅγιος ζοῦσε ἀκόμη καὶ ἦταν πασίγνωστος γιὰ τὰ θαύματα πού ἐπιτελοῦσε). Ἀμέσως φάνηκε ὁ ἅγιος, κράτησε τὸ πηδάλιο καὶ τοὺς εἶπε: «Μὴ φοβάσθε. Εἶμαι μαζί σας. Θὰ σᾶς βοηθήσω». Μετὰ ἀπὸ λίγο ἔγινε γαλήνη μεγάλη. Οἱ ναῦτες, εὐγνώμονες, πῆγαν νὰ τὸν εὐχαριστήσουν. Ἀναγνώρισαν στὸ πρόσωπο τοῦ Νικολάου τὸν σωτήρα τους! Ὅμως ὁ ἅγιος προχώρησε πέρα ἀπὸ τὰ φαινόμενα καὶ τήν σωτηρία τῶν ναυτῶν ἀπὸ τὸν πνιγμὸ. Ἐγνώρισε δηλ. ὅτι ἡ καρδιά (=τὸ παράθυρο τῆς ψυχῆς τους) δέν ἦταν καθαρὴ ἀπὸ ἁμαρτίες (=εἶχε «στρώμα μετάλλου», ὅπως στὸν καθρέφτη!) Ἄρχισε, λοιπόν, νὰ τοὺς διδάσκει:

-Σᾶς παρακαλῶ, παιδιά μου, νὰ ἐξετάσετε τίς βουλές (= ἐπιθυμίες) καὶ τὰ νοήματα (=σκέψεις) τῆς καρδιάς καὶ τοῦ νοῦ σας· καὶ νὰ τὰ διευθύνετε πρὸς τὸ θέλημα

← δέχτηκε τοὺς σοφοὺς αὐτοὺς νὰ τὸν προσκυνήσουν καὶ νὰ τοῦ προσφέρουν τὰ δῶρα τους, «χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν», γιατί αὐτοὶ ἀντιπροσώπευαν τὰ ἔθνη πού θὰ εἰσέρχονταν ὡς νέος ἐκλεκτὸς λαὸς στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἦταν ἡ ἀπαρχὴ τῶν ἐθνῶν. Ὅπως προσφέρονταν στὸ Θεὸ οἱ ἀπαρχές τῶν καρπῶν, τὰ πρωτογενήματα δηλ. ἀπὸ τὰ ἀμπέλια, τὰ χωράφια, τὰ πατητήρια καὶ τὰ ἀλώνια (πρβλ. Ἐξ. 23, 16, Ἀριθμ.18, 12-13), ἔτσι καὶ οἱ τρεῖς σοφοὶ μάγοι ἔγιναν δεκτοὶ ὡς ἐμπροσθοφυλακὴ τῶν ἀνθρώπων, πού ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη θὰ ἀπο-

δέχονταν γιὰ Σωτήρα τους τὸν Χριστό.

Ὁ Βαλαάμ, ἂν καὶ λάτρης τῶν εἰδώλων, εἶχε εὐχηθεῖ νὰ συγκαταριθμηθεῖ μετὰ τὸ θάνατό του μεταξὺ τῶν δικαίων τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ (Ἀριθμ. 23, 10).

Ἐσένα καὶ ἐμένα τί μᾶς ἐμποδίζει νὰ ὁμολογήσουμε μοναδικὸ μας Σωτήρα τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό καὶ νὰ συγκαταλεχθοῦμε στὸν νέο ἐκλεκτὸ λαό του, πού ἀγία ἀπαρχὴ του ἀποτελέσαν «οἱ ἀκριβεῖς γνῶστες τῶν λόγων τοῦ Βαλαάμ σοφοὶ ἐκεῖνοι μελετητὲς τῶν ἄστρων»;

Πρωτ. Δ. Μ.

J.A.Cronin

ΤΙ ΤΟΥ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΕΙ;

Λίγο μετά τόν πόλεμο, νεαρός γιατρός, έμεινα γιά λίγο σέ ένα μισοκατεστραμμένο χωριουδάκι κοντά στό Λιβόρνο τής Ιταλίας. Έκει, κάθε πρωί έβλεπα μιά γριούλα, τήν Μαρία Μπεντέλι, μέ γυμνά πόδια, μ' ένα μαύρο μαντήλι γύρω από τό κεφάλι της. Πούλαγε φάρια, τραβώντας μαζί και τήν έγγονούλα της, ένα αδύναμο κοριτσάκι δέκα έτών.

Ένα πρωινό, τούς έπιασα κουβέντα.

— Γιατί δέν φεύγετε από τό χωριό; Έδω δέν υπάρχει σωτηρία... Όλα έχουν καταστραφεί...

Η γριούλα κούνησε άργά τό κεφάλι της και είπε:

— Έδω είναι ή πατρίδα μας, τό σπίτι μας. Δέν πιστεύουμε πώς όλα έχουν τελειώσει.

Τίς έπόμενες μέρες, έπιασα πολλές φορές τόν έαυτό μου νά παρακολουθεί τίς κινήσεις τους μ' ένα παράξενο, άθελγητο ένδιαφέρον. Όσπου ανακάλυψα, ότι κάθε άπόγευμα έπαιρναν ένα μονοπάτι, πού τό έψηνε ό ήλιος και έφερνε στήν κοίτη ενός ποταμού. Η Μαρία ξεδιάλεγε μέ πολλή προσοχή και μάζευε σέ ένα καλάθι μεγάλες άσπρες πέτρες, ένω τό παιδί γέμιζε τό μικρό του κοφινάκι μέ άσπρη άμμο. Μετά άνέβαιναν τόν δρόμο, πού όδηγοΰσε στήν κο-

ρυφή του έρειπωμένου χωριού. Έκει, μαζεμένο σχεδόν όλο τό χωριό δούλευε. Μιλώντας σιγά, συγκρατημένοι, πράγμα πού έδινε στίς κινήσεις τους μιά παράξενη έπισημότητα, ανακάτευαν άσβέστη, πελεκοΰσαν τίς πέτρες και χτίζανε τούς τοίχους μιάς πελώριας καινούργιας οίκοδομής.

Γιά μιά στιγμή, τά έχασα. Όστερα, μονομιās, από τό ύψος πού είχε φτάσει τό κτίσμα και από τό σχήμα του, κατάλαβα τί ήταν αυτό πού χτίζανε. Πιάστηκε ή άνάσα μου...

Αυτοί οι άνθρωποι, πού μετά βίας είχανε μιά στοιχειώδη στέγη πάνω από τά κεφάλια τους, πού επάνω τους βάραινε ή μοίρα ενός τέτοιου χαλασμού, αυτές οι γυναίκες, τά παιδιά, οι γέροι, πού ως εκείνη τή στιγμή τούς αντίκρυζα σάν σκέλεθρα, όλοι αυτοί οι άνθρωποι, είχαν αποφασίσει νά χτίσουν όμαδικά, όλομόναχοί τους, μιά καινούργια λαμπρότατη έκκλησία. Όχι κανένα πρόχειρο παρεκκλήσι, αλλά ένα ώραϊότατο και μεγαλόπρεπο χώρο λατρείας, όπως ποτέ ως τότε δέν είχαν άποκτήσει!

Υπήρχε θάρρος μέσα τους, μεγάλη καρτερία και πίστη άκλόνητη. Υπήρχε ή θέληση νά ζήσουν, νά υπομείνουν και, πάνω άπ' όλα, ΝΑ ΕΛΠΙΖΟΥΝ. Συγκινημένος και ταπεινωμένος, στάθηκα ακίνητος, καθώς ή γριούλα και τό κοριτσάκι, ΗΡΩΪΔΕΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ, πέρασαν μπροστά μου, ώσπου χάθηκαν.

του Θεού. Διότι από τό Θεό τίποτε δέν μπορούμε νά κρύψουμε· άφοΰ ό Θεός βλέπει τίς καρδιές των ανθρώπων. Προσέχετε νά μήν μολύνετε τήν ψυχή και τό σώμα σας μέ άμαρτίες. Γιατί λέει ή Γραφή: «σείς είσθε ναοί του Θεού και εάν κανείς καταστρέψει τόν ναό του Θεού, θά καταστρέψει αυτόν ό Θεός» (Α΄ Κορ. 3, 16-17).

Οί ναυτικοί ώφελήθηκαν από τήν διδα-

σκαλία του άγίου περισσότερο από τό θαΰμα τής σωτηρίας τους! Γιατί τούς άνοιξε τά μάτια γιά νά δοΰν σωστά τόν έαυτό τους και έτσι νά διορθωθούν (Συναξαριστής, 6 Δεκεμβρίου).

Έμεις, πώς βλέπουμε τόν κόσμο: Μέσω «παραθύρου» ή μέσω «καθρέπτου»;

Αρχιμ. Ν. Κ.

Ὁσίου Ἡσαΐου

ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΕΡΓΑ

Εἰπέ στήν ψυχὴ σου: ἂν ντρέπεσαι τούς ὁμοίους σου ἁμαρτωλούς καί γι' αὐτό δέν θέλεις νά γνωρίζουν τίς ἁμαρτίες σου, πόσο περισσότερο πρέπει νά ντρέπεσαι τόν Θεό, πού γνωρίζει τά κρυφά τῆς καρδιάς σου; Ὅταν κατανόησεις τόν λογισμό αὐτό, ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύπτεται στήν ψυχὴ σου. Καί ἂν ἀκολουθήσεις τόν φόβο τοῦ Θεοῦ, θά μείνεις ἀμετακίνητος στήν ἀρετὴ· καί στό ἐξῆς δέν θά παρασυρθεῖς ἀπό τήν βία τῶν παθῶν. Γιατί εἶναι γραμμένο: Ὅσοι ἔχουν τήν πεποίθησή τους στόν Κύριο μοιάζουν μέ τό ὄρος Σιών, δηλαδή εἶναι στερεοί ὡς βουνό! Δέν θά σαλευθεῖ ὁ κατοικῶν τήν Ἱερουσαλήμ (πού εἶναι, πνευματικῶς, ἡ πόλη τῶν ἀρετῶν) εἰς τόν αἰῶνα (Ψαλμ. 122,1).

* Ὅποιος πιστεύει ὅτι ὑπάρχει κρίση (=δικαστήριον!) ὅταν ἀφήσει τό σῶμα του, δέν μπορεῖ νά κρίνει τόν πλησίον του γιά ὅποιοδήποτε πρᾶγμα. Διότι γνωρίζει ὅτι πρόκειται νά ἀπολογηθεῖ στόν Θεό γιά ὅλα τά ἔργα του, καθώς εἶναι γραμμένο: Πρέπει ὅλοι μας νά παρουσιαστοῦμε μπροστά στό βῆμα τοῦ Χριστοῦ, γιά νά πάρει ὁ καθένας τήν ἀμοιβή του ἀνάλογα μέ τά ὅσα καλά ἢ κακά ἔπραξε σ' αὐτή τήν ζωή (Β' Κορ. 5,10).

* Ὅποιος πιστεύει ὅτι ὑπάρχει βασιλεία τοῦ Θεοῦ γιά τούς ἀγίους, θά φροντίσει νά φυλάξει

τόν ἑαυτό του, ἀκόμη καί ἀπό τίς πύ μικρές, τίς ἐλάχιστες, ἁμαρτίες. Ὡστε νά γίνεῖ σκευός ἐκλεκτός, διότι ἔχει γραφεῖ: Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μοιάζει μέ ἓνα δίκτυ, πού τό ἔρριξαν στήν θάλασσα καί ἄρχισε νά μαζεῦεῖ κάθε εἶδους θαλασσίνα! Καί ὅταν γέμισε, τό τράβηξαν ἔξω, καί τά καλά τά μάζεψαν σέ διάφορα δοχεῖα, ἐνῶ τά βλαβερά τά πέταξαν ἔξω (Ματθ. 47-48). Ἔτσι θά ξεχωρίσουν οἱ ἄγγελοι τούς δικαίους ἀπό τούς ἁμαρτωλούς.

* Ὅποιος πιστεύει ὅτι τό σῶμα του ὅπως-δήποτε θά ἀναστηθῇ τήν ἡμέρα τῆς Κρίσεως, ὀφείλει νά τό καθαρῆσει ἀπό κάθε μολυσμό ἁμαρτίας. Διότι ἔχει γραφεῖ: Ὁ Κύριος Ἰησοῦ Χριστός θά μεταμορφώσει τό φθαρτό μας σῶμα καί θά τό κάνει ὅμοιο μέ τό δικό του ἐνδοξο σῶμα μέ τήν δύναμη καί τήν ἐξουσία πού ἔχει νά ὑποτάξει στόν ἑαυτό του τά πάντα (Φιλ. 3,21).

* Τόν ἄνθρωπο, στόν ὅποιο κατοίκησε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τίποτε δέν μπορεῖ νά τόν χωρίσει ἀπό τόν Θεό, καθώς εἶναι γραμμένο: Τί θά μᾶς χωρίσει ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ; Θλίψη ἢ στενοχωρία ἢ διωγμός ἢ πείνα ἢ γυμνότητα ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα (=μαρτυρικός θάνατος); Ὅλα αὐτά τά ὑπερνικοῦμε μέ τήν βοήθεια τοῦ Χριστοῦ πού μᾶς ἀγάπησε (Ρωμ. 8, 35-37).

(Ἀββᾶ Ἡσαΐου, Λόγοι 29, «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη», Βόλος 1962, λόγος 15, σελ. 98. Ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου Ἡσαΐου τιμᾶται τό Σάββατο τῆς Τυρινῆς, ἑορτὴ πάντων τῶν Ὁσίων).

Καί, ξαφνικά, τό στήθος μου βάρυνε, σά νά μοῦ τό διαπέρασε ἓνα μαχαίρι, - **τό μαχαίρι τῆς μετάνοιας γιά τόν κατήφορο τῆς ἀπελπισίας**, πού μέ εἶχε παρασύρει. Τί σημασία εἶχαν οἱ σωροί οἱ πέτρες καί τά ἐρείπια; Ἄν τό νῆπιον καί ἡ γριούλα, σ' αὐτό τό ἐρειπωμένο χωριό, μπορούσαν νά νιώθουν τόση πίστη, τότε κανεῖς ἄνθρωπος στόν κόσμον δέν πρέπει νά ἀπελπίζεται ΠΟΤΕ!

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἱ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος

Ἑπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουσιδῆς*

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2013 * Ἀρ. Φύλλου 365* Ἔτος ΛΓ'

Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορές δεκτές

Γραφικὲς Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Ἀσπροβάλτα Θεσ/νίκης

